

Dr. Karsai József az MSZP országgyűlési képviselője

- Mi a véleménye a március 9-én tartandó népszavazás három kérdéséről?
- Választókerületemben mindig az emberek véleményét tekintetem elsődlegesnek. Ennek tükrében szavazok a Parlamentben, és ez látszott a "nem" szavazatomon is, amit az egészségbiztosítás átalakításáról adtam le. Nagy kedvelője nem vagyok a népszavazásnak, de ha már népszavazás van, ha megkérdezik az embereket, döntenie kell. Alkotmányos jog a demokráciában, hogy a nép véleményét nyilvánítson valamiről. Tóth Károly képviselőtársammal aláírtam, hogy a vizitdíjjal és a kórházi napidíjjal nem értek egyet. Tudom, hogy a háromszáz forint az én választókerületemben nagy pénz. Ráadásul a háromszáz forint, az nem háromszáz forint. Háromszáz forint, amikor bemegy a körzeti orvoshoz, az ad egy beutalót, beutazik Mezőkovácsházára oda-vissza nyolcszáz forintért. A laboratóriumban kifizeti a másik háromszáz forintot. És ha azon a napon már nem tud elmenni a vérvételre vagy egy vizsgálatra, másnap a 300 forint már nem érvényes. Tehát újra visszautazik, ami újabb nyolcszáz forint. Megcsinálja a vérvételt, az újabb háromszáz forint. Aztán elmegy a körzetihez, és az újabb háromszáz forint. Tehát milyen háromszáz forint? Ha valaki valóban beteg, és labor- meg egyéb vizsgálatra van szüksége, akkor ez a háromszáz forint nem háromszáz.
- És ha ne adj Isten még kórházba is kerül?
- Elsősorban a nyugdíjasok szempontjából beszélek a napidíjról és a vizitdíjról. A nyugdíjas emberek kifizették negyven év alatt azt, hogy a betegségüket gyógyítsák. Ezt nem lehet mással összehasonlítani. Például azzal, hogy járuljunk hozzá a vasúti közlekedéshez, járuljunk hozzá az útépitéshez. Mert még ilyen is van a falvakban. Ez nem olyan. Tehát amikor nálam a nyugdíjasokról van szó, akkor tudom, hogy mit jelent a gáz- villany- és egyéb számlák mellett ez az összeg. Ráadásul, nem nyugdíjas korban vagyunk egészségesebbek, akkor vagyunk betegebbek, amikor megöregszünk. Nem elég a nyomora, még akkor kell többet fizetnie, amikor már nem aktív dolgozó, és kisebb a jövedelme. Ez számomra teljesen igazságtalan.
- Képviselő úr - bizonyára egyetért - ugyanez vonatkozik a tandíjra is, hiszen a kistérségek diákjait, fiataljait még jobban sújtja, elvesznek értékes emberek, akik tudásukkal az ország jövőjéért tehetnének.
- Hiller Istvánnal megbeszéltem: segítsük, hogy tanuljanak azok a tehetséges gyerekek, akiknek nagyon szegények a szülei. A legszegényebb családba is születhet olyan gyerek, aki Nobel-díj várományos lehet, és a leggazdagabb családban is lehet sokkal gyengébb képességű gyerek. Két dolog zavar ebben, az egyik pozitív, a másik negatív. Az egyik: ha látják nyolcadik osztályban, hogy egy gyerek nagyon szegény, de jó tanuló, de nem lesz pénze tandíjra a gimnáziumban, azt mondják, hogy menjen el, tanuljon egy szakmát. Így egy jó képességű mérnökember veszhet el. Ezen most még nem gondolkodunk el. Azt mondják: nekem nem jár egyetemre a fiam, nem érdekel a tandíj. A másik: hallom, hogy a 40 év alatti orvosok fele angolul tanul, tömegesen mennek külföldre. Gondolja el: kiképezünk egyetemet végzett embereket, majd amikor végeznek, fogják magukat és kimennek. Tehát mi kifizettük őket, és elhagyják az országot. Ez egy kicsit aggasztó. Miért mennek el? A magyar orvosok európai viszonylatban nagyon jók, ezek elmennek nyugatabbra. Keletről, délkeletről meg jönnek a gyengébb orvosok. Így tovább romlik az egészségügyünk.
- De valószínűleg azért mennek el, mert itthon nincsenek kellően megbecsülve, vagy nem látják a biztos jövőt.
- Zömében nem látják az orvosok a jövőt. Jártam kórházakban, beszéltem professzorokkal, klinikák orvosaival, igazgatóival, főigazgatóival, több helyre hívtak, megnéztem a helyzetet. Láttam, hogy milyen költségbe kerül néhány betegnek a kezelése. Félek, eljön az idő, amikor

azt mondják: nincs már annyi pénzem, hogy gyógyítsam, ezért hátrébb sorolom. A magánbiztosítóknál ez a helyzet.

- Képviselő úr. A nem szavazata miatt volt esetleg valamilyen retorzió, akár önnel szemben, vagy a választókerületét érintve?

- Retorzió nem volt. Voltak hangok - az újságból értesültem róla -, hogy majd a népszavazás után vonnak felelősségre. De amit képviselek, az nemcsak az én véleményem, hanem a választóimnak a véleménye. A szociáldemokraták, a nagycsaládosok, a nyugdíjasok véleménye. Inkább azért vonnak felelősségre, mert bírálom azt a néhány kormányzati intézkedést, amit helytelennek tartok. Nemcsak észreveszem a hibát, nemcsak kritizálok, hanem elmondom, hogyan kéne másképp megoldani.

- Kár, hogy nem hallgatnak önre a szocialista képviselőtársai. Milyen hatása lesz a népszavazásnak?

- Nagyon fontos, hogy mennyien mennek el. Legalább negyven százalék nem megy el még akkor sem, amikor országgyűlési választás van. De az, hogy valaki nem megy el, még nem azt jelenti, hogy nemet mondott. Elég nehéz megmondani, hogy mi történik. Az ember, ha látja, hogy valami a népakarat ellen van, akkor, ha tud, tegyen ellene. Ezt a népszavazást el lehetett volna kerülni, ha eltöröljük ezt a két vagy három rendeletet.

- De hogyan fog viszonyulni a kormány, ha esetleg győznek az igenek? Levonja a konzekvenciát, vagy ezt a cinikus hangvételt fogja tovább képviselni?

- Én ezt nem mondanám annyira cinizmusnak. A kormánynak kormányoznia kellene, és megtalálni a lehető legjobb lehetőségeket. Hogy ki milyen következtetést von le, vagy mit gondol, azt március 10-e után meglátjuk. Nézze meg: körzetemben 18 milliárdos pályázatot adtunk be. De már eleve úgy volt kiírva - nem tudom, miért pályázunk -, hogy nem is nyerhettünk. El is mondtam, a miniszter úr egyetértett azzal, hogy rosszul van kiírva.

- Ez a nagy baj, nem oda megy a pénz, ahova kéne.

- Elvitték a nagyobb területek, nagyobb városok. A kis helységekre, ahol legjobban kéne a pénz, kevesebb megy. Mindig igyekszem elmondani, hogy ezeknek a nagyvárosoknak nem pénzt kéne adni, hanem nekik kellene segíteni a környező kistelepüléseket. Az ország fejlődését nem az viszi előre, hogy van pár város, amelyik szuper módon fejlődik, és száz kilométerekre hozza a munkaerőt. Az országnak nem szabadna így szétszakadni, és nem jó ez a húsz-szoros életszínvonalbeli különbség egy országon belül, ahol azt mondjuk, hogy szociális piacgazdaság van.

- Ezzel mélységesen egyetérték, de azt is tudomásul kell venni, hogy végül is az ön pártja van most hatalmon, tehát aki ez ellen tudna tenni, az csak az ön pártja jelen pillanatban.

- Én ezért harcolok, hogy a pártom valóban szociáldemokrata párt legyen. És ezért hangsúlyozom, hogy nem tudok már más lenni, mert apám után is ezt az értékrendet követem, ami a szociáldemokráciának az értékrendje. Én így élek, és nemcsak mondom, hogy baloldali és szociáldemokrata vagyok, hanem eszerint is cselekszem.